

Vpliv revščine na življenje glavnih oseb v Zločinu in kazni

Z revščino se srečujemo vsak dan in povsod. V nekaterih državah se je to stanje izboljšalo, toda v mnogih drugih ljudje še vedno trpijo zaradi pomanjkanja. Ta stiska pa jih prisili, da ravnajo neskladno z zakoni, saj imajo le tako možnost preživeti. Tudi Razkolnikov in Sonja sta ravnala neetično, toda v to ju je prisilila življenjska stiska.

Peterburg je bilo mesto revščine. Dostojevski je sam izviral iz takšnega okolja, zato je te razmere dobro poznal in jih znal tudi prepričljivo prikazati. V knjigi opisuje umazanost ulic in zanemarjenost ljudi. V majhnih stanovanjih in sobicah, ki so bile neurejene in umazane, je živelo veliko ljudi. Moški so se prepuščali alkoholu, ženske pa so skušale preživeti s pomočjo prostitucije. V tistih časih jih za takšno ravnanje niso obsojali, saj je bil to način kako preživeti. Glavna oseba romana je bil Razkolnikov, mlad in pameten študent. Študij je moral zaradi pomanjkanja denarja opustiti, revščina pa ga je privedla tudi do tega, da je prodal vse učbenike in knjige. Veliko je razmišljal o svojem bednem položaju, toda premalo storil, da bi se ga rešil. Ko mu je prijatelj Razumihin ponudil delo, kot prevajalec, ga je zavrnil kljub temu, da ni mogel plačevati stanovanja in ni imel hrane. Menil je, da si zasluži kaj boljšega. Da bi si olajšal življenje, je sklenil, da stori hud zločin. Začrtal si je namreč cilj, da ubije starko Aljono Ivanovno. Če bi dobil od nje nekaj denarja, bi lahko zopet začel študirati. S tem bi lahko koristil tudi družini, saj se Dunji ne bi bilo treba poročiti s Svidrigajlovim. Ko je zločin dejansko tudi storil, sem opazila, da ni bila več revščina razlog za umor. Želel je namreč izvedeti ali sodi v tisto skupino ljudi, ki so sposobni velikih dejanj ali v tisto, ki so ponižni in se ne upajo upreti.

V knjigi me je najbolj pretresel prizor na Marmeladovi pogrebščini. Lastnica hiše je Katerino Ivanovno skupaj s tremi malimi otroci napodila iz hiše. Katerini se je zmešalo, zato je pobrala otroke in šla z njimi prosjačiti na ulico, tam pa jih je silila, da so peli in plesali. Otroci so bili prestrašeni in niti njihov jok ni pomagal, saj se mati ni zavedala svojih dejanj. Najbolj so se mi zasmilili otroci, ki so bili popolnoma nemočni in jih je čakalo še hudo trpljenje.

V takšnih razmerah ni zmožen preživeti vsakdo. Sonja je bila mila, ponižna in je imela šibko voljo. Nikoli ni mislila nase in je vedno ravnala po volji drugih. Po mojem mnenju ni bila zmožna preživeti v takšnih razmerah, saj se ni znala postaviti zase. Tudi Razkolnikov bi težko preživel, ker se je imel za nekaj več. Ko bi lahko zaslužil nekaj denarja, je službo raje odklonil, kot pa da bi počel nekaj njemu pod častjo. Prepustil se je svoji usodi in le čakal na boljše čase. Ena izmed takšnih oseb, ki bi ji lahko uspelo, je po mojem mnenju le Razumihin. Imel je močno voljo, bil je iznajdljiv in pameten. Trdno je stal na tleh in se je bil sposoben spoprijeti s težavami. Po srcu je bil zelo dober in je prijateljem priskočil na pomoč, ko so ga potrebovali. Znal je poskrbeti zase in za druge. Za razliko od Razkolnikova pa je bil zmožen tudi ljubiti. Ljubezen pa je največkrat tista, ki nas "dvigne, ko naša krila pozabijo leteti".

Hudo je, če se človek komaj prebija iz dneva v dan. Takšna revščina je meni osebno neznana in lahko o njih le poslušam ali berem. Dostojevski je zelo nazorno prikazal kaj pomeni trpljenje in srečna sem, da ne živim v tistih časih. Včasih ne znamo dovolj ceniti tega, ker imamo, in komaj takrat, ko nekaj izgubimo, opazimo kaj smo imeli. Toda takrat je na žalost že prepozno.